

Mētrienas Dzīve

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde
2014. gada aprīļa avīze Nr. 4 (189)

Mētrienas – novada čempionvienība. Edgars Točs Latvijas čempions

MĒS LEPOJAMIES!

6. aprīlis Mētrienas volejbolistiem bija veiksmīgu sakrītību diena. Pagasta vīriešu volejbola komanda izcīnīja 1. vietu Madonas novada čempionātā. Edgars Točs Rīgā RTU/Robežsardzes komandas sastāvā izcīnīja Latvijas čempiona titulu, bet Mētrienas komandas spēlētāja Raimonda Adamoviča dēls Zigurds Jēkabpils komandas rindās guva 1. vietu Latvijas jaunatnes čempionātā Kuldīgā.

6. aprīlī Ļaudonā vidusskolas sporta zālē noslēdzās Madonas novada atklātais volejbola čempionāts. Mētrienas vīriešu volejbola komanda aizvadīja divdesmit spēles priekšsacīkstēs un divas spēles ceturtdaļfinālā. Ļaudonā pusfināla spēlē Mētrienas ar 3:1 uzvarēja komandu LBD (Lubāna, Barkava, Degumnieki). Otrajā pusfināla spēlē Madonas 2. vidusskolas komanda

bija pārāka par Ļaudonas komandu. Finālā vispirms noskaidroja 3. vietas ieguvējus. LBD uzvarēja Ļaudonu un saņēma bronzas medaļas. Ļaudonas komandas nokļūšana līdz finālam bija pārsteigums volejbola zinātniekiem, bet 4. vieta Ļaudoniešiem bija augsts panākums pēc vairākiem gadu desmitiem. Zināma pastāvīga sacensība volejbolā Mētrienai ar Ļaudonu ir. Ļaudonas vidusskolas direktors Guntis Lazda trenē republikas 1. līgā spēlējošo Madonas komandu, kurā ir trīs Mētrienas volejbolisti.

Finālspēle starp Madonas 2. vidusskolas un Mētrienas komandām notika daudz volejbola cienītāju klātbūtnē. Arī mētrieniešu. Madoniešu treneris ir vidusskolas direktors Valentīns Rakstiņš. Caur viņa treniņiem gājuši visi Mētrienas volejbolisti, kuri pēdējos divdesmit gados mācījušies kādā no Madonas pilsētas skolām. Interesantā un bezkompromisu

Turpinājums 2. lpp.

Mūsu „Zelta Komanda”!

Izklaidums

Mētrienas pamatskolas
pirmsskolas grupā
30. maijā plkst. 10.00

Aprīlis īsumā

03.04. Sieviešu biedrībā nodarbības par pinumu izgatavošanu.

06.04. Mētrienas vīriešu volejbola komanda spēlē novada čempionāta pusfinālā un finālā Ļaudonā.

06.04. Piedalīšanās zolītes spēles sacensībās Praulienā.

12.04. 77 gadu vecumā Ozolkalna kapšētā guldīta Agripina Semjonova.

12.04. Zolītes spēles sacensības Mētrienā.

12.04. Mētrienas sieviešu volejbola komanda spēlē novada čempionātā Varakļānos.

12.04. Dāmu deju grupa Saulgriezies uzstājas Ļaudonā.

15.04. Pabeigti martā sāktie izstrādes darbi kailecirtē pagasta pārvaldes mežā.

18.04. Tautas namā privātpasākums.

19.04. Mētrienas vīriešu volejbola komanda spēlē Lieldienu kausa izcīņā Degumniekos.

20.04. Tautas namā pašdarbnieku muzikāls uzvedums „No Meteņiem līdz Lieldienām”.

22.04. Biedrības „Ābele” telpās informatīva sanāksme par kūtsmēslu krātuvju izveidošanu.

22.04. Bibliotēkā A. Karlsonē stāsta par Dziesmu svētkiem un tautas tērpa attīstību.

26.04. Piedalīšanās novada jauniešu deju kolektīvu skatē Madonā.

26.04. Piedalīšanās Latvijas lielās talkas pasākumos.

27.04. Mētrienas sieviešu volejbola komanda spēlē novada čempionātā Mētrienā.

Notikumus apkopoja
Ilmārs Grudulis

Turpinājums no 1. lpp.

spēle beidzās mētrieniešu labā ar rezultātu setu attiecībā 3:1. uzvaru nodrošināja visu spēlētāju pašaieliedzīga rīcība. Māra Toča gremdes pretspēlētāji nespēja uzņemt, izņemot reizes, kad Māris pats kļūdījās. Čempionāta savu veiksmīgāko spēli parādīja Uģis Eglītis. Speciāli servēšanā bija trenējies Jurgis Seržāns. Elementa labā izpilde bija redzama spēlētājiem. Nedalīts klātesošo atbalsts bija Mētrienas komandai. Tribīnēs skatītāji nepārtraukti skandēja – Mētriena, Mētriena! Paldies ļaudoniešiem! Novada domes sporta organizators Māris Gailums Mētrienai pasniedza lielo čempionvienības kausu. Zelta medaļas saņēma Armands Grudulis, Māris Točs, Uģis Eglītis, Raimonds Adamovičs, Jurgis Seržāns, Aigars Karāns, Anatolijs Karaušu, Nauris Spičs, Edgars Veikšāns, Andris Seržāns, Arturs Fridrihsons, Norberts Aleknavičs. Pēc spēles volejbolistus sveica pagasta pārvaldes sporta organizatore Līga Pastare.

Atzinība visiem Mētrienas pagasta volejbola komandas spēlētāju tuviniekiem par atbalstu savējiem Madonas gada lielākajā volejbola pasākumā.

Madonas novada pašvaldības mājas lapā internetā interesantu aprakstu ievietojojis Māris Gailums.

Tas saucas – Mētrienas pagasta zelta svētdiena. Lūk, citāts no plašā komentāra – „Ar Madonas novada atklātā čempionāta uzvaras un zelta medaļām Mētrienas pagasta zelta svētdiena vēl nebija beigusies. Svēt-

Zelta medaļu saņem komandas organizators Ilmārs Grudulis.

tādu pašu rezultātu uzvarēja RTU/Robežsardze, izcīnot Latvijas čempionāta zelta medaļas. Komandas sastāvā uz laukuma viens no labākajiem spēlētājiem bija mētrienietis Edgars Točs. Sveicam Edgaru ar zelta medaļu un Mētrienas pagastu ar zelta svētdienu”.

Komandas organizators
Ilmārs Grudulis
Melitas Grudules foto

Rindā pēc zelta medaļām.

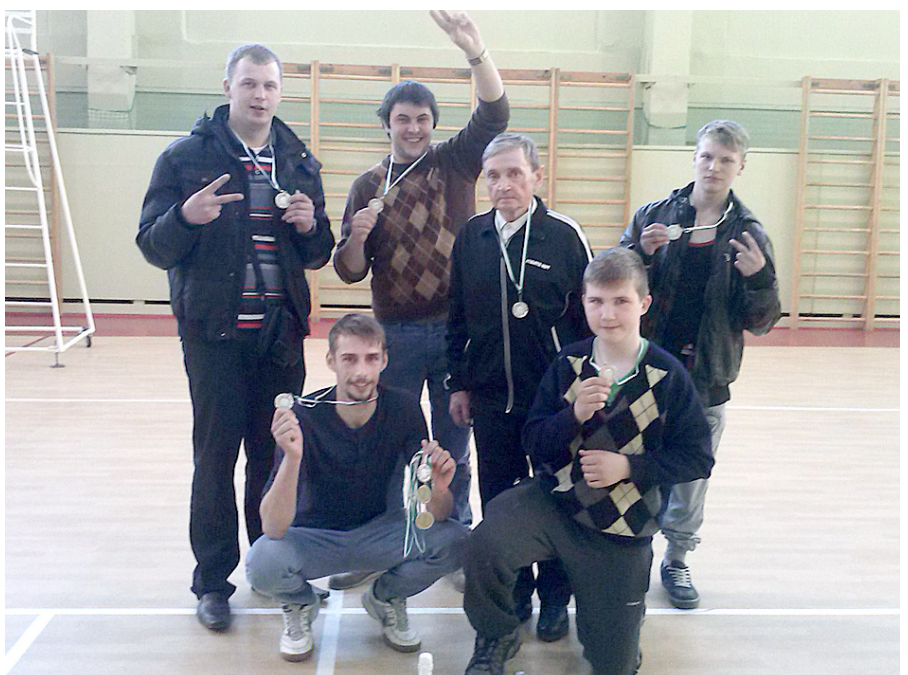
dienas vakarā Jelgavā norisinājās Latvijas čempionāta volejbolā vīriešiem finālspēle, kur savā starpā tikās Jelgavas „Biolar” un RTU/Robežsardze komandas. Interesantā spēlē ar rezultātu 3:1 un visā finālsērijā ar

Lieldienu kauss Degumniekos

Katru gadu Mētrienas vīriešu volejbola komanda tiek uzaicināta uz Lieldienu kausa sacensībām Degumniekos. Mētrienieši ceļojošo kausu izcīnījuši trīs reizes.

19. aprīlī Mētrienas komanda palika otrajā vietā, zaudējot Lubānas komandai, kura bija komplektēta no spēcīgajiem Madonas pilsētas un citu novadu spēlētājiem.

Ilmārs Grudulis
Foto no personīgā arhīva

Par un ap tautastērpiem

PASĀKUMS

Mētrienas pagasta bibliotēkā ciemojās un savu grāmatu „Dziesmu svētki un tautiskā tērpa attīstība Latvijā 19. gadsimta beigās un 20. gadsimtā” prezentēja *Dr. hist. Anete Karlsona*, Latvijas Universitātes Latvijas vēstures institūta Etnoloģijas nodaļas pētniece.

Kā pastāstīja grāmatas autore, tad viņas svarīgākais tautas tērps ir tas, ko bija gatavojusi viņas vecmāmiņa Emma Zābere, kas savulaik bijusi Kaucmindes mājturības semināra pirmā izlaiduma absolvente. „Ja nebūtu viņas, es noteikti šajā lauciņā nedarbotos”, atzīst Anete, „jo tā, kā viņa mūs visus bērņus, savas meitas un dēlus, un deviņus mazbērņus, mācīja un radināja pie darba, kā lika grīdas mazgāt, es citu nezinu. Mēs katru piektdienu mājās „Brīvniekos” mazgājām grīdas, viena meitene mazgāja ar slapjo lupatu, otra gāja ar mitro, lai grīdu uzslaucītu. Viss notika tā, kā bija mācīts Kaucmindē. Kā viņa taisīja ēst, kā gatavoja rokdarbus, tas viss tika mums iemācīts. Viņai ļoti nepatika, ja kādu darbu neizdarīja līdz galam. Tāda bija viņas attieksme pret dzīvi. Kad jau mācījās skolā, uzzināju, ka Kaucminde pirmajā gadā bijusi tikai vienu gadu. Viens gads, bet cilvēka mūžam ieliek pamatu visā attieksmē. Mēs uzaugām ar tautisko attieksmi un tautisko sajūtu. Mums bija tautastērps. Vecmammai bija vairāki brunči, tad mēs mazmeitas padalījām. Es aizgāju uz lietišķo skolu mācīties par audēju. Diemžēl vecmamma to vairs nepiedzīvoja. Skolā es uzaudu savu pirmo tautastērpu, kuru tā kārtīgi pabeidzu tikai uz savām kāzām. Kāzās mani mičoja ar vecāsmātes šūto sievas cepuri. Tā man bija ļoti dziļa un personiska attieksme pret

tautastērpu. Tas mani arī iedvesmoja līdz tam, ka esmu sarakstījusi šo grāmatu”.

Uz pasākumu savos tautastērpos bija ieradušās sievietes biedrības „Ābele” meitenes. Tās vadītāja Ligita Tumanova pastāstīja, kā viņas nolēmušas tikt katra pie

sava tautastērpa un kur tos iegādājušās.

Piebildīšu, ka grāmatu var apskatīt arī Mētrienas pagasta bibliotēkā.

Solvitas Stulpiņas
teksts un foto

Ivara Bogdanova forele

MAKŠĶERĒŠANA

Makšķerņieku aprindās izsenis forele tiek uzskatīta par dižciltīgu zivi. Mājo nelielās upītēs un strautos ar vēsu ūdeni. Mētrienā tādu ūdeņu nav, izņemot Aiviekstes upi. Daudz foreļu ir Aiviekstes pietekas Kujas augštecē un vidusdaļā. No turienes viņas izpeld Aiviekstē un gadās Mūrnieku apvidū pa tvērienu vienam otram makšķerņiekam. Attēlā redzamo skaisto strauta foreli 16. martā noķēra Ivars Bogdanovs. 40 cm garā zivī iekāroja Ivara spinninga sīku rotējošo vizuli. Tajās dienās Ivaram izdevās noķert vēl divas foreles. Vēlāk Aiviekstē ūdens līmenis strauji cēlās un līdzīgi lomi vairs netika gūti.

Aprīļa pirmajās dienās Aiviekstē lejpus

Mūrniekiem paveicās Dainim Tropam. Viņš notvēra četrus sapalus. Katrs svarā tuvu kilogramam.

19. aprīlī Jānis Zeps dienesta pienākumus apvienoja ar makšķerēšanu. Aizvedis sportistus uz Degumniekiem, viņš devās uz tuvējo Zvidzijas kanālu pie Lubāna ezera. Sešās stundās pieķēra vismaz piecus kilogramus raudu un ruduļu. Jānis nebija vienīgais. Daudzu desmitu makšķerkātu mežs slējās gar kanāla malām. Ļoti agresīvi darbojās pēcnārsta līdakas. Savas reizes astoņas bija jāzaudē makšķerēšanas atribūti. Gaisā bija simtiem pārlidojošo zosu un gulbju bari. Kad kāds

no putniem nosēdās kanāla ūdeņos, makšķerēšana uz laiku bija pārtraukta.

Aprīļa mēnesī veiksmīgākais sapalu ķērājs izrādījās Genādijs Sinkevičs. Viņa guvumā pussimts Aiviekstes skaisto zivju.

Ilmārs Grudulis

Beigusies bebru medību sezona

MEDĪBAS

30. aprīlis bija pēdējā likumā atļautā bebru medību diena. Bebru Mētrienas ezeros, upītēs un grāvjos ir ļoti daudz. Gandrīz vai katrā lielākā peļķē tie atrod sev apdzīvojamo platību. Bebrus var uzskatīt par īstiem ūdens saimniecības inženieriem. Ar saviem aizsprostiem regulē sev tīkamo ūdens režīmu. Bebru medības notika visa Mētrienas mednieku kolektīva medību iecirkņa teritorijā. Odzienas, Runcu, Limenu, Odzes, Dimenišos, Talackas, Muižupes un Jošas upišu baseinu grāvjos. Medību saimniecības gads skaitās no 2013. gada 30. marta līdz 2014. gada

Juris Jefimovs ar noķertajiem bebrim.

30. martam. Šajā periodā Mētrienas mednieki nomedījuši 108 bebrus. Veiksme vairāk smaidījusi Mārim Macijevskim, Viktoram Mutoram, Ilgonim Mālniekam, Jānim Irbem un Kasparam Rozītim. Vēl bebru medībās piedalījušies Jānis Trops, Uģis Irbe, Diks Aivars, Pēteris Bebris, Andris Jaško, Jānis un Krišjānis Rozīši, Ilmārs Logins, Gunārs Pastars, Valdis Kaminskis un Mareks Platačs.

Lielākais bebru loms uz 1. martu bijis Jurim Jefimovam. Ar slazdiem noķēris 64 bebrus. No 1. maija līdz 1. augustam bebrus medīt nedrīkst.

Ilmārs Grudulis
Zintas Bratkas foto

Lācis tuvojas Mētrienai

Jau trešo reizi mūsu avīzē publicējam rakstus par lāci. Domājams par vienu un to pašu zvēru. Pirmo reizi, kad ķepainis bija apskādējis Rolanda Kaļeņņikova skābsiena rulonius un izstaigājis gar tornišos sēdošiem medniekiem. Otro reizi, kad Mežāres mednieks dzinējmedībās satikās ar meža valdnieku aci pret aci. Tagad, 22. aprīlī, Juris Jefimovs savā Zaļlauku īpašumā grāvmalā ieraudzīja lāča pēdu nospiedumus. Ralfs Jefimovs nofotografēja. Zaļlaukos atrodas bišu drava. Saimnieki priecājas, ka pagaidām zvērs nav pajutis tās esamību. Zaļlauki ir Jura Jefimova īpašums pret Lejasrubeņiem (Martīņu) Mētrienas – Rāksalas ceļa kreisajā pusē. Akmeņu pamati liecina, ka cilvēku mājoņi tur bijuši jau vismaz pirms divsimts gadiem. No ceļa redzamo ozolu rindu

stādījusi Jāņa Smalkā ģimene pagājušā gadsimta divdesmitajos gados. Tur bija arī milzīgs ozols, domājams, svētozols, kuru vētra nopostīja. Tagadējie saimnieki Zaļlaukos ierīkojuši priežu, egļu un lapegļu stādījumus. Izrakuši dīķi. Veic liekņu nosusināšanu. Par lāci nepriecājas. Tas tiešām tuvojas Mētrienas vairāk apdzīvotām vietām. Maz kas atceras senākus notikumus, kad Varakļānu pilsētas mednieku medību iecirknis bija Mētrienā. Sešdesmitajos gados varakļānieši Ozolsalas – Mindaugas virzienā pārpratuma vai izbīļa rezultātā vienu lāci nošāva. Bija nepatīkšanas un gara izskaidrošanās. Cerams, ka mētrienieši tādā situācijā nenonāks.

Ilmārs Grudulis
Ralfa Jefimova foto

„Saulgriezes” ciemojas pie kaimiņiem

Pūpoldienas priekšvakarā dāmu deju grupas „Saulgriezes” dejojās ciemojās pie kaimiņiem Ļaudonā. Ļaudonas sieviešu biedrība „Mežrozītes” rīkoja koncertu, kurā piedalījās pašmāju dziedātājas un teātra spēlētājas, Bērzaunes eksotisko deju dejojās un mēs. Ciemos bija ieradusies arī viņu biedrības krustmāte Beāte Ozoliņa, kura sirsnīgi atcerējās dzejnieci Bronislavu Mārtuževu viņas nozīmīgajā jubilejā.

Paldies Nellijai Gaidlazdai par uzaiicinājumu. Mēs pavadījām jauku pēcpusdienu un satikāmies ar seniem draugiem un paziņām.

Solvita Stulpiņa
Foto no personīgā arhīva

Kūtsmēslus vairs nedrīkstēs uzglabāt uz lauka vai samest čupā aiz kūts

LAUKSAIMNIEKIEM

Saskaņā ar Ministru kabineta 2004. gada 27. jūlija noteikumiem Nr. 628 „Īpašās vides prasības piesārņojošo darbību veikšanai dzīvnieku novietnēs”, dzīvnieku novietnei, ja tajā ir 10 un vairāk dzīvnieku vienības, bet īpaši jūtīgajās teritorijās piecas un vairāk dzīvnieku vienības, pēc 2014. gada 28. jūlija ir jābūt nodrošinātai ar mēslu krātuvi. Vairs nebūs spēkā atkāpe, kas pieļauj pakaišu kūtsmēslu pagaidu uzglabāšanu uz lauka. Saskaņā ar izstrādāto standartu, krātuves var būt dažāda tipa – valējas, slēgtas, taču tām jānodrošina notece un jābūt vircas savākšanai.

Valsts vides dienests informē, ka novietņu pārbaude būs viens no Valsts vides dienesta prioritātēm līdz 2017. gadam. Kuri neievēros jaunās prasības, tiem draud sankcijas. Piemēram, nevarēs pretendēt uz ES atbalsta naudu, finansējumu jaunas tehnikas iegādei.

Lai risinātu jautājumus un meklētu iespējas palīdzēt, kas saistīti ar novietņu ierīkošanu zemnieku saimniecībās, uz kopēju apspriedi lielāko saimniecību īpašniekus aicināja Mētrienas pagasta pārvaldes vadītājs Andris Dzenovskis. Daudzus zemniekus šie noteikumi dzen izmisumā. Tās ir papildus izmaksas. Bet

lielākā sāpe ir mēslu novešana. Zemnieki mēslus ir gatavi atdot par velti, lai tikai izved. Izvešana ir dārgs priekšs. Savukārt krātuvēm jābūt izbetonētām. Tie ir specifiski darbi, ko zemnieks pats nevar veikt, jāizstrādā būvprojekts. Sanākušie zemnieku saimniecību īpašnieki apsvēra domu veidot vienotu projektu, kas samazinātu izmaksas. Daži vēl domā, vai vispār kūtsmēslu novietnes ierīkot.

Atbalstu lopkopjiem izteica arī SIA „Dāmirevas dolomīts” valdes loceklis Valdis Broks, piedāvājot dolomīta šķembas.

Solvitas Stulpiņas teksts un foto

Vilis Putns ar Andris Dzenovskis pārrunā projekta izmaksas.

Rūpēs par lopkopjiem ir arī pagasta lauku konsultante Inese Podiņa.

Jautājumu un neziņas daudz.

Jaunākās grāmatas

BIBLIOTĒKAS ZIŅAS

Izdevniecība „Sol Vita” laidusi klajā **Dzintras Žuravskas** jauno romānu „**Testaments**”. Kā zirgu skriešanas sacīkstēs, tāpat arī dzīvē cilvēki alkst sev nokampt pēc iespējas lielāku kumosu no treknā pīrāga. Viltus draugs un jauna izskatīga sieviete, kura uzdodas par mīļāko, spēlē dzīves spēli. Vāka dizains Ērika Tomsons **Dagnija Zigmonte „Pavedieni”** Aktrises Izoldes karjera negaidīti apraujas galvaspilsētas teātrī un viņai jāatgriežas lauku mājās, kur saimnieko māsa Olīta. Izoldei jānācās un jāsamierinās ar rāmu lauku dzīvi, bet tad viņa iepazīstas ar uzņēmīgo Laimoni.

„Laimonis ņēma Izoldi savam priekam un, saprotams, arī savai mīlestībai. Viņš nebija varējis atļauties to agrāk. Nu viņam būs gudra un skaista sieva, ar kuru lepoties. Tā sieviete, uz kuru viņš bija skatījies no skatītāju zāles, nu būs viņam acu priekšā, tikai viņam. Viņš varēja nebēdāt

par nākotni, kur līdzekļus ņēms. Viņš savu naudu nebija guldījis nedrošās bankās, kuras kā purva maldugunis vilināja ar lielām procentu likmēm, viņš vienmēr palāvējis uz savu prātu, un tas līdz šim brīdim pareizi priekšā pateicis. Un pateica arī: Izoldi, citu nevienu! Nu viņam bija, kā dēļ pūlēties, māju celt un vīnogu terasi taisīt. Kāpēc ne?”

Elvitas Rukas dokumentālos notikumos balstītais romāns „**Izdzīvo. Piedzīvo. Lido**” vienlaikus ir gan personisks stāsts, gan vēstījums par autores (dzimusi 1970. gadā) paaudzi kopumā. Romāns sākas kā piedzīvojumu stāsts par ceļojumu uz Alapajevas klosteri Krievijā, taču negaidīti aizved drosmīgā un dziļā psiholoģiskā ceļojumā romāna varones pagātnē. Tajā dzīvespriecīgi un traģiski savijas viss, ko diētē laiks un personiskie pārdzīvojumi, tiecoties pēc ticības, mīlestības un līdzsvara.

Hāleds Hoseinī „Un kalni atbalsoja” „Jūs gribat dzirdēt pasaku un es jums to izstāstīšu. Bet tikai šo vienu. Klausieties uzmanīgi. Un nepārtrauciet.” Tā, ar tēva stās-

tītu pasaku, sākas Hāleda Hoseinī jaunais romāns „Un kalni atbalsoja”, emocionāls, izaicinošs un neaizmirstams vēstījums par to, kā mēs mīlam, kā rūpējamies cits par citu un kā mūsu izdarītās izvēles atbalsojas cauri paaudzēm. Kādā mazā Afganistānas ciemā dzīvo brālis un māsa. Abi aug bez mātes, un trīs gadus vecajai Parī lielais brālis Abdullāhs patiesībā ir mātes vietā. Desmit gadu vecajam Abdullāham mazā māsa ir dārgāka par visu pasaulē. Tas, kas ar viņiem notiek, dažādos veidos atbalsodamies arī daudzu citu cilvēku dzīvē, ir pierādījums tam, ka morālā ziņā dzīve ir ārkārtīgi daudzslāņaina. Lasītājs seko varoņu dzīves samezģlojumiem, izvēlēm un emociju takām pa visu pasauli – uz Kābulu, Parīzi, Sanfrancisko, Grieķijas salu Tinosu –, un romāns ar katru lappusi kļūst emocionāli sarežģītāks un spēcīgāks.

Sērijā „Lata romans” četras jaunas grāmatas: Ričards Plūcis „Ceļojums ar „Cerību vēju”, Māra Krūzes „Jēkabpils reids”, Annas Katras „Visiem laimīgas beigas” un Ilzes Enģeles „Mazā Mis.”

Liendienas mūsu pagastā

FOTOREPORTĀŽA

Atskatīsimies, kā svinējām Liendienas Mētrienas pamatskolā un Mētrienas tautas namā, kur tika rādīts muzikāls uzvedums „No Metenjiem līdz Liediem”. Uzvedumā piedalījās visi tautas nama pašdarbības kolektīvi un Mētrienas pamatskolas pirmsskolas grupas audzēkņi.

Ripinājām olas skolas pagalmā.

Kur nu bez spilvenu cīņām!

Par gardu svētku maltīti rūpējās skolotājs Gunārs Tālzemis un skolas direktore Diāna Rudzīte.

Sieviešu koris „Jūsma”.

Pašdarbnieku kopbilde.

Uzvedums „No Metenjiem līdz Mārtiniem”.

Par porcijām rūpējās skolotāja Zane Beģis-Begge.

Skolas vecāko klašu zēni izšūpo maziņās meitenītes.

Spēks un sīkstums dubultojies

Pirms vairākiem gadiem laikrakstā „Stars” Daina Zvejsalniece sacīja – „Viss mans mūžs ir saistīts ar lauksaimniecību, tāpēc to nevar tik vienkārši pamest. Kā cilvēks ielaiž saknes laukos, tā vienmēr paliks ar tiem saistīts”. Daina joprojām darbojas savā „Aizdēglu” saimniecībā. Joprojām slauc savas gotiņas. Skolo meitu Kristīni. Tikai nav vairs vīra Jāņa. Ļaunā slimība viņu uzveikusi. „Ir smagi”, atzīst Daina, „grūti pieņemt, ir vientuļi, it sevišķi tumšajos rudenis un ziemas vakaros. Kad atbrauc meita Kristīne, aizbraucam pie tēta uz kapiņiem. Pasēžam, parunājamies. Labi, ka ir tāds sieviešu klubiņš, kur tagad brīvāk tieku uz nodarbībām, saietiem. Tas liek aizmirsties”.

Dainā joprojām jaušams spēks un sīkstums. Šķiet, ka tas pat dubultojies, stājoties pretī apmelojumiem, nepatiesiem vārdiem, kas nereti jādzird no līdzcilvēkiem.

Bet Daina nedomā padoties. „Meita šogad beigs augstskolu. Varbūt dosies uz ārzemēm papelnīt naudiņu. Kopšu savas gotiņas. Esmu nolēmusi iegādāties sivēnu, būs ko darīt”, plāno Daina, „paldies visiem, kas palīdz un neatsaka”.

Kas ir sievietes spēks? Tā nav vienkārša tēma. Novēlu tev apzināties savu spēku un būt bezgala gudrai. Lauku sieviete, ja vajadzēs, izdarīs visu sava bērna, sava vīra un sevis labā.

Solvīta Stulpiņa

Pārdomas Mātes dienā

Noklausoties radio raidījumu „Mātes rokas” un pārdomājot kādreiz noskatīto izrādi „Indrāni”, nāca prātā salīdzināt, cik daudz patiesības, gudrības var saklausīt, atrast un kas ir zīmīgs arī tagadējā laikā.

Klausoties raidījumu „Mātes rokas” sapratu, ar kādu mīlestību runā bērni par savu māti, kurai maz atlicis staigāt šos zemes ceļus. Bērni saka paldies mātei, kurai dzīves apstākļi bijuši ļoti pieticīgi, par iemācīto strādāt un saprast, ko nozīmē dzīvot, palīdzēt. Māte iemācījusi dzīvot, mantiskajām vērtībām nepiegrīžot lielu nozīmi. Nebaidīties no grūtībām. Galvenais, lai būtu sirds izglītība.

Bērniem nepatīk klausīties par senču grūto pagātņi, par sastrādātām rokām. Jaunajiem bieži vien ģimenē apnik, ka tik ātrāk prom, ātrāk būt pašiem. Tāda ir pava-sara daba – visi asni kādreiz pārplēš sēklas apvalku, pamet iesildīto vietniņu. Aiziet no tā, ko nolieguši.

Vārds „Māte” izsaka ļoti, ļoti daudz. Nevienš tevi nemīlēs kā viņa. Jā, reizēm viņa bar tevi, aizrāda, pat reizēm raud, ja bērniem gadās likstas. Bet viņa ir vienīgā, kas bērniem piedod, gaida bērnus visu mūžu. Mātēm vienmēr bērniem būs kas pataupīts. Viņas centīsies sagādāt kādu priecīgu nieciņu, leposies un nekad neapskaudīs. Gadās, ka bērni savējos aizmirst, un daudzreiz ir par vēlu.

Ikdienā mēs par daudz ievērojam bērnu tiesības, bet neradinām pie savu pienākumu veikšanas. Jāmāca no mazotnes bērniem saprast, ko nozīmē sākt ar mazu darbiņu un beidzot ar lielāku, svarīgāku. Redzam, ka daudzi saprot, ka dzīve ir rotaļāšanās, vieglāka ceļa iešana un rezultātā pieaudzis cilvēks negrib strādāt, gaida palīdzību no citiem. Ja no mazām dienām dēls vai meita būtu iemācīti strādāt, gādāt un rūpēties par sevi, tad mazāk būtu lūdzēju, vairāk darba darītāju.

Attieksmi pret veciem cilvēkiem var saskatīt arī mūsu pagastā. Var minēt daudz pozitīvu piemēru, kā tika aprūpētas un gādāts par sirmām, slimām māmuļām. Kādā ģimenē māte bija akla un nedzirdīga, bet kā viņa bija aprūpēta, vienmēr sapucēta un apkalpota. Vēl kādā ģimenē, kaut meitai viņa bija tikai audžumāte, viņai bija sava istabiņa, viss nepieciešamais – televizors,

radio, telefons. Pati redzēju, kā citā ģimenē paralizētu sievasmāti uz rokām znots nesa uz vannas istabu. Vēlētos, lai pasaulē būtu vairāk sirsniņu bērnu un apkoptu māmuļu.

Visas sirmās, slimās māmuļas netika ievietotas pansionātos. Kādā lauku sētā, apmeklējot kādreizējo rokdarbnieci, bija liels prieks, ka siltā, mājīgā istabā satikām šo sirno kundzi. Viss nepieciešamais viņas istabā bija pieejams. Nekad nebija atstāta ne mirkli viena. Droši vien šādā ģimenē arī mazbērni mācījās šo pozitīvo attieksmi. Minēju tikai dažus piemērus. Visas šīs sirmās māmuļas ir jau mūža dārzā. No mākoņu maliņas var vērot nākošo paaudžu dzīves ceļu.

Prieks bija apmeklēt Madonas novada pansionātus, kuros cilvēki ir aprūpēti. Cie-mojoties pie kādas kundzītes, redzējām, ka viņa ir ne tikai sapucēta, bet bieži, jo bieži viņu apciemo meitu ģimenes. Nav jāpārmet bērniem, kuri strādā, un savus vecākus ievieto pansionātos. Vienus viņus nevar atstāt. Labi, ka ir tādi pansionāti. Tomēr katrs vecais cilvēks, esot prom no ģimenes vēlas, lai viņu apciemo un pasaka kādu mīļu vārdu.

Esmu dzirdējusi arī satraucošus stāstus. Māmuļa stāsta, ka Rīgā atdevusi meitas ģimenei trīs istabu dzīvokli, bet tagad pie viņas vairs neesot laika meitai atbraukt. Vēl kāda sirma kundze stāstīja, ka dēla ģimenei norakstījusi visu īpašumu – zemi, māju, mežu, bet dēlam neesot laika ar mašīnu mērot piecdesmit kilometrus pie mātes. Tie ir tikai divi piemēri, bet vēl varētu minēt daudz skumju stāstu.

Cilvēka dzīvi var salīdzināt ar gadalaj-kiem. Vecākās paaudzes nodzīvoto mūžu līdzināsim ar rudeni, tas ir bagātākais gada laiks. Veciem cilvēkiem ir uzkrāta liela pieredze, dzīves gudrība, pārdzīvoti dažādi laika posmi. Ne jau vienmēr viņu dzīve ir nodzīvota bez kļūdām. Labi, ka mācītos no tā, kas ir bijis vērtīgākais, noderīgākais, veidojot pašiem savu dzīvi. Latviešu tautasdziesmā teikts:

„Kam tie vecie vīri der,
Kam tie vecie ozoliņi?
Veci vīri padomam,
Ozoliņi pamatiem.”

Eleonora Rimša

SKOLAS ZIŅAS

Dižpucis un Supermeitene 2014

9. klases skolnieces Diāna Baltiņa un Esmeralda Auziņa izveidoja divas meiteņu komandas, kuras sacentās savā starpā. Komandām bija jāveic šādi uzdevumi – skiču veidošana un apģērba darināšana, tērpa sakomplektēšana no dotajiem materiāliem, kosmētikas uzklāšana ballītei, jautājumi par ēdienu gatavošanu un konservēšanu, salātu gatavošana no līdzpaņemtajiem produktiem un to degustēšana. Mājas uzdevums – sagatavot iecienītāko ģimenes ēdienu recepti. Meiteņu sagatavotie ēdieni bija ļoti garšīgi.

Savukārt zēniem bija jāveic daudz un dažādi spēka vingrinājumi.

Skolotāja Marija Begis-Begge

Spēka vingrinājumu veic Jānis Auziņš.

Komanda Nr. 1.

Esmeralda Auziņa un Kristīne Nalīmova.

Komanda Nr. 2.

Projektu nedēļas ietvaros

Pavasārī skolā notika kārtējās Projektu dienas. Katra klasīte veica kādu ļoti labu darbiņu. Sākumskolas skolēni lasīja papīrus skolas apkārtnē, gatavoja veselīgus salātus, zīmēja Lieldienu apsveikumus un tikās ar Lieldienu zaķi.

5. klases skolēni gatavoja putnu būrīšus. 6. klase pie skolas stādīja krāšņas atraitnītes. 7. klases zēni, kuriem palīdzēja Roberta brālis Viktors un Amandas mamma Irīna, pie skolas izveidoja skaistu Lieldienu koku, bet meitenes krāsoja zaķus, kurus gatavoja skolas puīši mājturības stundās. Liels darbs bija 8. un 9. klases skolēniem. Viņi pārvērtā autobusu pieturu jaunā izskatā. Zēni laboja jumtu, meitenes krāsoja sienas. Viņiem gan vēl darbiņš priekšā – uz sienām ar laiku uzziēdēt skaistas puķes.

Labs darbs, kas padarīts.

7. klases skolēnu vecāki un brāļi rotā Lieldienu koku.

7. klases meiteņu krāsotie zaķi.

6. klase stādīja atraitnītes.

Zēni pielabo jumtu, meitenes krāso.

5. klases gatavotie putnu būrīši.

Agripina Semjonova

27.06.1936. – 08.04.2014.

MŪŽĪBĀ AIZEJOT

Kopš 2014. gada 8. aprīļa vakara uz šīs zemes nav vairs manas dzīvības devējas – mammas Agripinas Semjonovas. Ar prātu saprotu, ka saules mūžu neviens nedzīvos, bet sirds joprojām nepieņem notikušo – sāp, pārdzīvo, skumst, raud un jūtas bezgala vientuļa.

Mamma piedzima 1936. gada 27. jūnijā Helēnas un Georgija Strogovu ģimenē Barkavas pagasta „Tolkājā”, viņa bija otrais bērns ģimenē – vecākā māsa Faina, jaunāks brālis Andrejs un visjaunākā Helēna. Pārtikuši nedzīvoja, bet maizes gan nekad netrūka. Mamma jau no bērnības bija izdomas pilna – apģērbu šuva pāris gadiem lielāku, viņa nogrieza kleitai malu, par to tēvs pa galvu neglaudīja. Abas ar māsu vārīja aveņu ievārījumu, klāt pieliekot vienu konfekti... Bira asaras, jo ne ievārījums ēdams un konfekte arī pagalam. Lielākais cienasts, ko bērniem vecāki atveda no Rīgas, bija baltmaize, un mamma teikusi, ka tā smaržo pēc Rīgas. Kad mamma stāstīja, kā viņas ar vecāko māsu sadomāja iet skolā, es smējos, bet tagad birst asaras – saģērbās savas mammas drēbēs – plīša pusmēteli, hromādas zābaki un siltās bikses, kas turējās uz sasietas auklas. Ne bija lemts manai mammai augstās skolās mācīties. Septiņi gadi Silagalā, mēģināja turpināt skoloties Varakļānu vidusskolā, bet ziemzēl ar kukulīti maizes nedēļā iztikt nevarēja, jo tēvs viņai domāto naudu realizēja citos nolūkos. Par pirmo alga mamma esot nopirkusi skaistu punktotu kokvilnas audumu, lai sašūtu spilvendrānas un pārvalkus. Mamma ļoti mīlēja lasīt un bieži vien to darīja ganot govīs un auklējot jaunāko māsu Irēnu. 1959. gada 25. janvārī mamma apprecējās ar manu tēvu Pēteri, ienāca Semjonovu ģimenē. Drīz vien pārcēlāmies uz „Medņurietu”, te piedzima dēli Juris un Viktors. Mammai nebija iespēju strādāt algotu darbu, bet mājās viņa strādāja nenogurusi – lopi, dārzs, bērni. Mūsmājās katru vasaru mamma savārija ap simts litru ievārījuma, ieskābēja mucīņu gurķu, kāpostu, sēņu. Es zinu, kā garšo skābēts bieziens, kausēts sviests, ko ēdām, kad gotiņa bija ciet. Pirts vakaros mamma mieloja mūs ar skābētām lācēnēm. Mamma cēlās labi agri, lai pieadītu mums zeķes, cimdus. Es vēl joprojām atceros viņas šūtās kleitas. Citreiz tās bija pāršūtas no kādas mammas kleitas. Un lai arī tieši man pirmo mēteli nopirka divdesmit viena gada vecumā, kad mācījās tehnikumā, es esmu viņai tikai pateicīga par katru man gādāto drēbju kārtu. Man viņa iemācīja būt pateicīgai par visu, nekur pieprasīt un uzskatīt, ka tas man

Agripina Semjonova.

Dzērveņu laikā.

Apkopjot kapiņus Siksalā.

pienākas. Kad mēs paaugāmies, mamma sāka strādāt kolhozā „Līdums” Bērzu fermā par telkropēju. Līdz pat aiziešanai pensijā. Pa to vidu bērēja savu tēvu, vīra tēvu – viņa māti, māsas vīru un vīra brāļus. Pa to vidu mūsu rados ienāca Vilhelmīne, Vilis, Vilnis, mazbērni Juris un Ievīna. Mamma bieži gāja godos par saimnieci. No neatminamiem laikiem mēs daudz ogojām, lai nopelnītu lieku naudu, lai varētu nopirkt cukuru un savārit ievārījumu, lai būtu garšvielas, ko likt burciņās, kad tika gatavoti salāti ziemai. Kad es prasīju mammai – kas viņai iemācīja visu, ko viņa zināja, viņa atbildēja – dzīve, bezgalīgas rūpes par mums, lai nekā netrūktu. Cik rūgti skanēja viņas teiktie vārdi – kad es biju jauna un gribēju, kur aiziet, man nebija, par ko goda drānas nopirkt, tagad, kad man viss ir, es negribu vairs

nekur iet...

Pēdējos gados mamma iekopa lielu puķu dārzu – tā ir mana dzīve, viņa teica. Es domāju – ar kuru puķi viņu varētu salīdzināt? Ar balto liliju. Ar to, kas visos dārzos bija no senseniem laikiem. Viņa smeldzīgi smaržoja, ir skaista, par viņu jūsmo, katrs grib savā dārzā, daļa sīpoliņus kaimiņiem, un lilijas zieds tiek ņemts līdz dažādos godos. Un viņa ir ļoti vienkārša un cēla.

Katram no mums par manu mammu ir dažādas atmiņas. Es gribu pateikties visiem mīļajiem cilvēkiem, kas bija kopā ar mums, mammu pavadot pēdējā ceļā. Tādu līdzjūtību, atbalstu un palīdzību es nekad nebiju gaidījusi. No sirds visiem pateicos...

Eugēnija Jermacāne

*Es gribu Tev novēlēt mirklus –
tos nenotveramo, tos izdzīvojamos,
tos nepierakstāmos un neizstāstāmos,
tos, kurus neplānojam, bet gaidām,
tos, kuri neuzprasās –
vien atnāk un atnes sajūtu – dzīvoju!*

Sveicam maija jubilārus!

Ilzei Vičai	19.05. – 30
Dainim Tropam	12.05. – 45
Genādijam Sinkevičam	13.05. – 50
Dacei Jevdokimovai	16.05. – 55
Artūram Krauklim	17.05. – 55
Galīnai Klūgai	08.05. – 60
Vēsmai Zepai	16.05. – 60
Aleksejam Morozovam	07.05. – 70
Arnim Puriņam	11.05. – 90

*Tagad mums jādala smieklī un asaras,
Saule, mēness, ziemas un vasaras,
Septiņas dienas, rīti un vakari...
Jādala viss, ko var dalīt un dot.*

Sveicam

*Sigitu Ošu un Ilgoni Mālnieku,
kopējo dzīves ceļu sākot.*

Mētrienas pagasta pārvalde

Aprīļa joks

Domu izteikumi Mētrienas pamatskolas skolēnu darbos

- Krišjānis Barons ir bijušais Latvijas prezidents.
- Sadzīves pasakas ir tādas, ka tur cits ar citu sadzīvo.
- Personifikācija ir, kad apraksta sevi vai kādu citu.
- Personifikācija ir, kad pats atbild par saviem darbiem,
- Zaķis vasarā parasti ēd sēnes, sūnās nokritušos čiekurus, bet ziemā, ja nav dziļš sniegs, ēd garo zāli.
- Līdzskaņi iedalās nedzirdamos un dzirdamos.
- Radiola ir puķe.
- Uzdevums – veidot salikteni no vārdiem „salds” un „skābs”. Skolēns izveidoja – saldējums un citronskābe.
- Ticējums ir kodelīgs teiciens.
- Epitets ir spilgts apgaismojums.
- K. Barons tur (domāts – dainu skapis) sarakstījis milzum daudz bišu šūnu.
- Kad pienāca pavasaris, atlidoja strazdi un apēda visus ķiršus.
- Strazds jau no paša rīta bija nomācies, jo viņam bija jādodas uz siltajām zemēm.
- Lāčukam ieleca otra doma galvā, un strazds baigi saka: „Nu, klāj vaļā!”.
- Viens no ievērojamākajiem jaunlatviešiem ir Vilis Krištopāns.

Domu izteikumus apkopoja
latviešu valodas skolotāja
Marija Beģis-Begge

*Mirdz pavasara lietiņš
Kā viegls zelta sietiņš.
Kas gan no viņa bijās?
Viss tinas pārļu dzijās.
Lai rasina, cik tīkas!
Ceļ asni galvas līkas.
No visām zemes spraugām
Var redzēt zāli augam.
/Kārlis Skalbe/*

Atgādinājums!

Nekustamā īpašuma nodokļu
apmaksas 2. termiņš ir 15. maijs!
Savlaicīgi maksājiet nodokļus!

Mētrienas pagasta pārvalde

Eiropas Parlamenta vēlēšanas 24. maijā!

Vēlēšanu iecirknis Mētru ielā 1,
Mētrienā, Mētrienas pagastā iesnie-
gumus par balsošanu atrašanās vietā
pieņems:

♦ **pirmdien, 19. maijā**
16.00 – 20.00;

♦ **otrdien, 20. maijā**
9.00 – 13.00;

♦ **trešdien, 21. maijā**
17.00 – 20.00;

♦ **ceturtdien, 22. maijā**
9.00 – 12.00;

♦ **piektdien, 23. maijā**
10.00 – 16.00;

♦ **vēlēšanu dienā, 24. maijā**
7.00 – 12.00 (vēlāk saņemti

pieteikumi tiks izpildīti, ja vēlēšanu ie-
cirkņa komisijai būs iespējams ierasties
vēlētāja atrašanās vietā līdz iecirkņa
slēgšanai plkst. 20.00.

LĪDZJŪTĪBAS

*Es palikšu cīruļa dziesmā,
Kad uzziedēs lazdas zars.
Paglabās skatienu manu
Zvaigznes un saules stars.*

/A. Ķirškalne/

2014. gada 8. aprīlī 77 gadu vecumā
mirusi **Agripina Semjonova**.

Lai vieglas smiltis aizgājējai un
patiesa līdzjūtība tuviniekiem.

Mētrienas pagasta pārvalde

*Cik gājums garš man nolemts bij,
Tik šajā saulē noiets ir,
Nu ceļu tālāk skujas vij...*

Izsakām patiesu līdzjūtību
**Avīvam Siliņam, mūsu zemes
klēpī guldot.**

SDK „Mētra” un vadītāja